

ձին ներս կը քաշէ, կը դնայ սենեկի զրուխը կնտի:
Հայրան անցած դարձածն կիմանայ կատակ կար-
ծելով նորա արածն կը ժպտայ:»

Շաբաթ օր մի էր Չախոն մօտեցաւ Հայրանի ա-
կանջն ի վայր փախանց թէ:

— «Օղորդ կըսիմ, քու տղջկան ուզնկան ծէկած
իմ, ինչ ուզիս պտի տամ, չուրի՞ հարուր օսկի լէ»:

— «Աղէկ, տղէկ, ասաց Հայրան, ժպտաց, քհե-
ռացաւ»:

Խնդիրը տարաձայնութիւն գտաւ, հեռուեալ օրն
որ կիւրակէ էր, գիւղի ջոջերը և քահանայն Հայրանի
տունը հաւաքուած կը ժղէին: Այս աղքատի խնդիրն
ևս խօսակցութեան առարկայ դարձաւ, երկար ընտրակ:
Քահանայն ժպտալով ասաց:

— «Հայրան, քու աղջիկ յորին չես իտար իդա
մարդուն»:

«Տէրտէր ջան, ասաց Հայրան, քու կարգէ շահատ
կենայ, թըղ մըկայ իդա տեղ համարայ հարիր — օսկի,
տամ թըղ առնէ երթայ ու երթայ, կուզայ ջուրը
թալէ, ուրին լէ չճանչնամ, յըմա տուի զնաց, խօսքս
օր խօսք ա, ինչ կըսիք իդա իմ խօսաց»:

— Խօսքը վըր աղքըտին ա, ասաց ջոջերէն մին:

— Տէրտէր, ասաց Չախոն, չեղնի Հայրան որը
խօսքից յեա դառնայ:

— Տօ, ինա Աստուած լէ գիննայ օրծ չը դարձայ
Տէր տէր, քու ժամ, պատարագ ու պաշտօնմ ընծի
խոով եղնի, թէ դառնամ մըկայ յիմցար:

Հայրան դեռ խօսքը չէր վերջացուցած, աղքատը
քրչերու միջէն հանեց ծրար մի, դրաւ նորա յառջև, մի
օսկի ևս տէրտէրջ ծնկան վերայ դրաւ, որ պահպանիչ